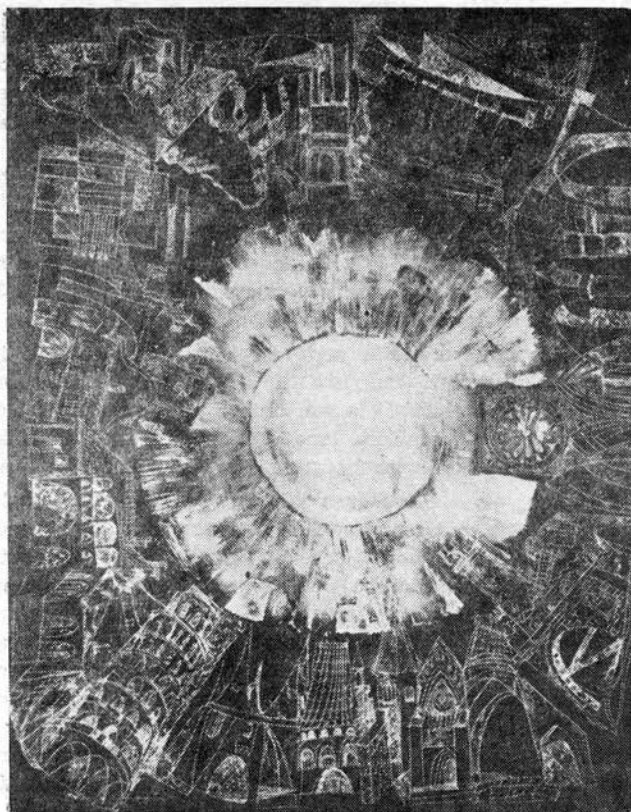

MIT LÁTSZ EGY ÍRÓASZTALON?

Asszonyok töltik a barikád mögött a ceruzákat, szuronysegezve közeleg az öregség. Bölcs, aki tanítani tud ezen az eldugott tájon is, boldog, kit végül is elhervaszt magányos művészetünk. Két ráfekvő karod közt terül el a kitarítás Mezőpotámiája. Középen nyugodt lapály, néhány elmozdítható kifutópálya, szemben a névjegyhágó, s a holnapi-teendő-hegység sötétlik ablakfényben. Minden emelkedésen dátum-tűzek. Megvilágítják a frissen hullt papírt. Állandó fejlődés seper végig a sovány füveken, a könyvhalom mögött a kúnok fekete pusztáin az ég is zeng. A palota sötét. Tintaesőben fürdik az alabástromnégyyszög, én, Első Mindegy most kísétálok a tolltartó mellett. Ha Wellington nem fordul váratlanul balra, Hannibál sosem tudja idejében elveszteni a rigómezei ütközetet. Észak a Dél ellen, vagyis a Boriska-szigetek gyarmatosításának viszontagságos eseménysorozata. Most vágtam negyedív nagyságúra. Zulu admirálisok hivatalos látogatása Bizánuban. Felvonulások, felmentő csapatmozdulatok, ostromgyűrűk, stratégiai csatavesztések egymás mellett, kihegyezve. Most már valóban én következem: a látogató. Megcsípdeselem a rózsaszín emléktáblát, cukrot is adok neki, hogy ne bántson. A délután almasárga, és száraz betonján szépen szalad a tank. Alatta ötezer éves temetőkből nyílnak a remegő gyermekujjak. Sírtam is már. Na most! Szavak, szavak, szavak végtelen hadifogolyserege cammog a sárban. A szárnysegédek alapvető munkában, federes kézikönyvben ringanak hosszú utazásra, tele nemes eszményekkel, barokk-igék, biedermeier ragok. A mindig betiltott izgalomkeltés divatlapjából öltözködnek még mindig, konspirációs szabályaik élénk feltűnést keltenek ma is, halálmegvetésükre mindig hófehér, szoros sálat tekernek szelesebb éjszakákon, köpenyük lobog a bronzszobor-lovaglástól. Valami roppant elszántsággal megelőzött a múlt, berendezte nekem ezt az íróasztalt, hol gyermekjáték már lejárt-

szani a legnagyobb összecsapások folytatását, csak tudni kell: hogyan öltözzünk tavasszal könyvégetéshez és századvégen kézirat-elkobzás-hoz, csak meg kell tanulni s fel kell mondani folyékonyan Negyvennegyedik Tudniillik Frigyes emlékiratait. Persze én tudatlan vagyok. Alig szabadultam a koncentrációs logikából és életfogytiglani szabadságharcra ítélve most szállítanak át az idő vitásabb vidékeire. Következményeket fogok törni az igazság bányáiban, amíg csak meggebedek.

Minden költő a zsebében hordja a ceruzát és csatatéren a lobogót. Az íróasztalon romok.

Soó Zöld Margit:
A nap meséje